

Jørgen Moe

født 22. april 1813 på Mo i Hole, død 27. mars 1882 i Kristiansand

dikter, prest og biskop, men aller mest kjent er han som en av pionerene for innsamling av folkediktning i Norge på 1800-tallet. Fra han var ung samlet han eventyr, folkeviser og stev. Sammen med Peter Christen Asbjørnsen skapte han de banebrytende *samlingene Asbjørnsen og Moes Norske folkeeventyr*

Var i 1853-1863 prest i Krødsherad. Skrev diktet "Den gamle mester", om det gamle eiketreet ved prestegarden. Treet ble fredet allerede i 1914 og «restaurert» i 1926, da råttent trevirke i stammen ble fjernet og erstattet med stein og sementmasse

Det er eiketreet selv som veileder og viser nødvendigheten av å bygge på «den ene trofaste Grund». Moe forklarer i diktet at det er treetts ordning mellom rotsystem og topp, som gjør den stand til å ri stormene av:

DEN GAMLE MESTER

Der stander en Eg paa Prestens Jord,
hans Øie til daglig Mærke;
den løfter sig opp over Dal og Fjord
og strækker Grenene stærke.
Den bærer på flere hundrede Aar,
men frodig den løves Vaar for Vaar,
hver rindende Morgenlue
kun mer ærverdig at skue.

Den isnende Vinter Gang efter Gang
har skredet over dens Krone
med sparsomt Dagslys, med Nat saa
lang,
uden en Sangfugls Tone.
Naar Krattet tyngedes ved dens Fod
af Sneens Vægt, saa det krumbøiet
stod,
Da rakte den opp sine Arme
som midt i Sommerens Varme.

Om Vaar, naar Livet vil vaagne op,
og Stormstød rase fra Fjeldet,
da bøier sig ydmyg Ungtræets Top,
selv maalfør Gran vorder fældet,
Men da min gamle, min kjære Eg
staar ret og rank i den vilde Leg
og hidtil saa har den seiret.

Det volder to Ting: først har den sin
Rod
slaaet dypt i Klippernes Revne -
se deraf fanger den Magt og Mod
at staa i det barske Stevne.
Og dernest op imod Lysets Glands

den løfter stadig Kvistenes Krands
og drikker fra oven Saften,
Lyset, Livet og Kraften.

Gud unde hver Prest, som kommer
her,
at staa saa rolig og mægtig!
Mig unde han, gamle Mester kjær,
at se paa dig ret andægtig!
Ja, lær mig trods Sneens tyngende Lag
at løfte mod Himlen Dag for Dag
i Bønnen utbredte Hænder,
saa Vinterdvalen dog ender.

Men glider og lider det frem mod Vaar
langs Krøderens tause Strande,
og Foraarsbudet i Vindstød gaar
og pisker de rørte Vande,
Saa lær mig at staa med sindig Mod,
som du i mangen en Vaarstorm stod,
Og splitte med Ordets Værge,
hva der vil fælde og hærge.

Bedagede Mester! O lær mig kun
at bore Rod i den Klippe,
som giver den ene trofaste Grund,
og aldrig ham at slippe;
og dernest, som du med din Krones
Top
daglig at hige og stunde op
og drikke fra oven Saften,
Lyset, Livet og Kraften!